

τοῦ προνομιούχου τῶν δύω ὀφθαλμῶν μου τὰς φευγούσας ἐκείνας ὑπάρξεις καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐν τῇ συνωθήσει τοῦ σου κόσμου κατὰ τὴν ἐξοδον, ὁ νοῦς μου Τουρκουεμάδας πετᾷ εἰς τὸ πυροποληθὲν πέρυσι ἐν Βιέννῃ θεάτρον· ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὁπὴν μου ἐσκέφθην ὠριμώτερον, ὅτι αἱ διαβολικαὶ ἐκεῖναι καλλοῦναι καίουσιν, ἀλλὰ δὲν καίονται.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐκενώθη ὀλοτελῶ· δὲν βλέπω πλέον ἐν αὐτῇ εἰμὴ ἔδρα· καὶ φῶτα, καὶ δὲν εἰξεύρω πάλιν πῶς φαντάζομαι τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ὡς ἐδρεούπολιν καὶ φαντάζομαι ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θέσεώς μου ἐκείνης· ἕνα ἐθνικὸν ποιητὴν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὴν κλαυθμηρῶς:

“Ε! Καρακλούπολις, ἡμεῖς, ἡμεῖς σ’ ἐδώκαμεν τὰ φῶτα.

Παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ θεάτρου ἐν ἐτέρᾳ εὐρείᾳ αἰθούτῃ εἶναι ἐστρωμένη ἐπιμήκης τράπεζα ἣτις κατ’ ἀναλογίαν τῆς Ἑθνικῆς καὶ τῆς Πιστωτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς καὶ ἄλλων δύναται νὰ δομασθῇ Θεατρικὴ τράπεζα, προωρισμένη τοῦτ’ ἔστιν νὰ καταφραγῇ ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν, καθὼς ἐκεῖναι κατατρῶγονται ὑπὸ τῶν μετόχων. Ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῇ εἶχον ἤδη ἀποσυρθῇ ὅλοι οἱ παραστήσαντες καὶ ἀνέμενον τὸν Βασιλέα μετὰ τῆς Βασιλίσσης, οἵτινες παρήγγειλαν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τοὺς εὐχαριστήσωσιν. “Ολοι τότε ἐτάχθησαν εἰς μέγαν κύκλον, οἱ δὲ βασιλεῖς ἕκαμον τὸν γύρον αὐτοῦ, προσφέροντες ὀρεκτικὸν εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἕνα γλυκὺν λόγον, καὶ ἀπεχώρησαν.

Επίλογος. Ἡ **Τράπεζα**, τραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Πρόσωπα διπλάσια ὅλων ὧν τῶν ἡθοποιῶν, ἦτοι τὰ ἡμῖς βωδᾷ, ἀλλὰ τρώγοντα θηριωδῶς.

Πρᾶξις Α’. Εἰσέρχεται ὁ ζωμὸς αἰσθημαίων, ἀλλὰ μόλις τίθεται ἐπὶ τῆς τράπεζης, γίνεται ἄφαντος.

Πρᾶξις Β’. Δύω ἢ τρία ἀποσπάσματα κοττολετῶν

ἔρχονται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ζωμοῦ, ἀλλὰ τότε τραγικοὶ ἐκπίπτουσι κατ’ αὐτῶν οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἡθοποιοὶ καὶ διὰ μαχαίρων καὶ πηρουιών καὶ σαμπάνις θανατώνουσιν ὅλας τὰς κοττολετάς.

Πρᾶξις Γ’. Δύω ἀποσπάσματα γάλων ψητῶν σπεύδουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, ἀλλὰ τότε ὁ κ. Βάρτ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν, — Βάρτε τοὺς φωνεῖ πρὸς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν, ἐμπρὸς τοὺς ἐφάγγμεν καὶ αὐτοὺς· καὶ ἀληθῶς μετὰ τινα λεπτά ὅλα τὰ σώματα τῶν γάλων ἤσαν φαγωμένα. Ἐνῶ ἡ τράπεζα ἔκειτο νεκρά πρὸ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ τουρκοφάγου ἐκείνου πλήθους.

Πρὸ μικροῦ ἐσήμεναν δύω ὄραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφρῶς ψιθυρίζοντος ψυχροῦ βορρᾶ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τῆς λεπτῆς βροχῆς, ἣτις σιγανῇ ὡς βήματα κλέπτου ἀκούεται εἰς τὰ πεζοδρόμια. — Ἐν μέσῳ τῆς νηνεμίας αὐτῆς ἄνθρωπος τυλιγμένος ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ κατέρχεται τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων καὶ διευθύνεται εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο ὁ τελευταῖος τῶν κεκλημένων εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Κόκ.

ΦΟΡΟΙ

Βάλλετε φόρους, βάλλετε εἰς τὴν πτωχὴν μας ῥάχην, ποτίστε μὲ τὸ αἷμά μας τὴν ἄρρωστη πατρίδα, σεῖς τὸ κρασί καὶ τὸν καπνὸν νὰ πίνετε μονάχοι, καὶ ἡμεῖς νὰ σᾶς κυττάζουμε μὲ μάτι σὰν γαρίδα.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ὁριθ. 44)

μονότονος, μελαγχολικὴ καὶ ἡκούετο ὡς ὁ φλοῖσθος τοῦ ῥύακος ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς καὶ ἡρεμίας.

“Οτε ἤρχισεν ἡ μετὰ τοῦ Σανούτου ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις τῆς Φηλικίτης, ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ ἀναγνώστου ἔλεγε τοὺς ἐξῆς κατανυκτικούς στίχους.

α(Ἐκαθώην καὶ ἐταπεινώην· ἕως σφόδρα, ὠρύμην ἀπὸ στεναγμοῦς τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρῆθη.

Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχὺς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ’ ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξενάρτιας μου ἤγ-

ρισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μοι ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

Συγχρόνως δὲ ἐξηκολούθει ὁ κατ’ ἰδίαν διάλογος μετὰ ξὺ τῆς ἡγουμένης καὶ τοῦ Σανούτου.

— “Ὅχι, ἀπάντησεν οὗτος πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἡγουμένης, δὲν ζητῶ τὴν Φορτούναν, ἣτις ἄλλως μοι εἶναι πολὺ προσφιλέ· ἦλθα διὰ τὴν Αὐγούσταν, πρὸς ἣν πολλὰ μὲ συνδέουσιν.

— Τότε διατὶ δὲν πηγαίνετε κατ’ εὐθείαν ἐπάνω εἰς τὰ κελλία μου, νὰ τὴν εὕρητε; Δὲν θὰ ἐκοιμήθῃ ἀκόμη. Σᾶς περιέμενεν ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον.

— Δὲν πηγαίνω ἀκόμη, διότι περιμένω κάποιον ἐδῶ.

— Περιμένετε κάποιον;

— Ναί, διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ τώρα;

— Βεβαίως. Τῷ ἔχω εἰπεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά μου πρὸς τὴν θυρωρὸν σας.

— Περὶ τούτου μὴ ἀμφιβάλλετε, θὰ τῷ ἀνοίξῃ, ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά σας.

— Καὶ πῶς ἔχει ἡ Αὐγούστα, εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶναι καλὰ. Πάσχει αὐτὴ ἡ γυνή.

— Καὶ τί ἔχει;

— “Ὁ ἔχει, ἔχει... ἔχει πόνους πολλοὺς.

Βαρειά φορολογήσετε και τὸ νερὸ ποῦ τρέχει . . .
βάλλετε φόρους, βάλλετε, κι' ἡ ράχη μας ἀντέχει.

“Ο,τι καλὸ κι' ἂν ἔχουμε ἀπάνω σας ἄς μείνῃ,
’στὰ πρόσωπά μας ἄς χυθῇ τοῦ μαρasmus τὸ χρῶμα,
μὲ μᾶς τὸ ἰσοζύγιον τοῦ ἔθνους μας ἄς γίνη,
φορολογήσετε κι' αὐτὴ τὴ σάρκα μας ἀκόμα.
Τοῦ κρέατός μας κόβετε καμμιὰ παχειὰ λωρίδα,
Καὶ τρώγετέ την λαίμαργα μαζί με τὴν πατρίδα.

“Ο,τι κι' ἂν τρῶνε οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ τρώγῃ,
ὅ,τι κι' ἂν πίνουν οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ πίνη·
χορταίνετε σὰν Λούκουλλοι μ' ἐμᾶς τὸ σκυολόγι,
κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς ὀφείλουμε γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνη.
Τέτοιοι χωριά : αἱ ποῦμαστε ἀντέχουμε εἰς ὅλα,
καὶ οὔτε εὐκολα πολὺ ἀφίνουμε τὰ κῶλα.

Πρέπει νὰ ἦναι οἱ πολλοὶ πτωχοὶ καὶ πεινασμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι πάντοτε νὰ 'βρίσκονται χορτάτοι·
πρέπει νὰ στέκουν οἱ πολλοὶ 'στὰ σπήτια των κλεισμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι νὰ πηδοῦν ἀπάνω 'στὸ Παλάτι.
Πρέπει ὁ κόσμος ὁ πολὺς νὰ δέχεται τὰ βάρη,
κι' ὁ 'λιγοστός ἀπάνω του κανένα νὰ μὴν πάρῃ.

Μ' αὐτὸν τὸν νόμον ἔζησε ὁ κόσμος καὶ θὰ ζήσῃ,
τὴν δύναμί του προσκυνᾷ ἡ κάθε κοινωνία·
δὲν εἰμπορεῖ καθένas μας, βεβαίως νὰ πλουτίσῃ,
γιατὶ τοῦ κόσμου 'στὴ στιγμή χαλὰ ἡ ἁρμονία.
Φτώχεια καὶ πλοῦτος ! . . . ζήτημα τοῦ καθενὸς αἰῶνος,
ἰδοὺ τὸ τέλος κι' ἡ ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος.

— Τί εἶδους πόνους;

— Ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ καὶ δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ἡ Φηλικί-
τη, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἀ-
φήσῃ μία γυνὴ τὸν σύζυγόν της. Ἡ τύψις τῆς συνειδή-
σεως εἶναι τὸ μεγαλειότερον βασανιστήριον, τὸ ὁποῖον κανεὶς
τύραννος δὲν ἐφαντάσθη ποτέ, διότι ὅλοι των τίποτε ἄλλο
δὲν βασανίζουσι παρὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ καθεὶς ἄνθρωπος ὁ-
μως τὸ φαντάζεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς τὸ ἀσφαλέστε-
ρον μέσον τοῦ νὰ βασανίζεται μόνος του.

— Λοιπὸν ἔχει τύψεις συνειδήσεως ! εἶπεν ὁ Σανούτος ὑ-
ποπτεύων τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἡγουμένης.

— Τί ἄλλο ; εἶπεν αὕτη.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἱερέως ἐξηκολούθει συγχρόνως
τοὺς στίχους τοῦ ἐξαφάμου.

α' *Εδῆνέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν
γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.*

Οὕτως ἐν τῷ ἀγίῳ ὄφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν
σου καὶ τὴν δόξαν σου.

“Οτι κρεσσὸν τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωᾶς, τὰ χεῖλη μου
ἐπαιρταῖσόν σε.

Οὕτως εὐλόγησέ σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὄνμα-
τί σου αἰρῶ τὰς χεῖρας μου.

‘Ὡς ἐκ στέατος καὶ ποιότητος ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου,
καὶ χεῖλη ἀγαλειάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Λοιπὸν κανένas πρόστυχος κεφάλι μὴ σηκῶσῃ,
γιὰ τόσα νομοσχέδια μὴ βγάλῃ τσιμουδιά·
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν τὸ αἷμά του ἄς δώσῃ,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ στεναγμὸ ἢ μαύρη του καρδιά.
Κι' ἂν τώρα πάλι ἔπесε ἀπάνω του ὁ κλῆρος,
πρέπει καὶ πάλι νὰ φανῇ γενναῖος, μάρτυς, ἥρως !

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐφυῆς Βουλευτὴς τῶν Καλαβρύτων διήρесе τοὺς ἀντι-
πολιτευομένους Βουλευτάς τοὺς μὴ προσερχομένους πρὸς
ἀπαρτισμὸν ἀπαρτίας εἰς δύο : εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι κλαίουں
διότι ὁ Κουμουνδούρος διατρέχει τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον, καὶ
εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι κλαίουں διότι δὲν ξεμπερδεύει ὀγλι-
γορώτερον.

Ἡ Πατρὶνὴ Ἐπιτροπὴ ἡ ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ὅπως διερ-
μηνεύσῃ τὴν ἐπιταγὴν τῆς ἐπαρχίας ὅλης ἐναντίον τῶν νέ-
ων φορολογικῶν νομοσχεδίων τοῦ οἴνου ἀνεχώρησεν. Μετὰ
τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συνεζήτησεν ἐπὶ δύο ὥρας, χωρὶς οὔτε
αὐτὴ νὰ πεισθῇ ὑπ' ἐκείνου, οὔτε αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς.
Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεντεύξεως τοῖς εἶπεν ὅτι θὰ γίνουιν
καὶ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις καὶ βλέπομεν. Τοῦτο ἐθεωρή-
θη ἐλπίς νέας ὑποχωρήσεως τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, α. . .
τὸ πρᾶγμα περιορισθῇ εἰς τὸ περὶ οἴνων μόνον νομοσχεδίων
Ἡ ἰδία πατρὶνὴ ἐπιτροπὴ παρουσιάσθη καὶ εἰς τὸν κ.

*Εἰ ἐμνημόνεον σου ἐπὶ τῆς στρεμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρ-
θροις ἐμελέτων εἰς σέ.*

“Οτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πε-
ρύγων σου ἀγαλλιάσσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀρτελάβετο
ἡ δεξιὰ σου.»

Ἡκούετο ἡ φωνὴ αὕτη, ἥς οἱ φθόγγοι μόλις διακρίνοντο,
καὶ συγχρόνως ἡκούετο ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ μεταξὺ τῆς Φηλι-
κίτης καὶ τοῦ Σανούτου διαλογοῦ.

— Οὕτω λοιπὸν πάσχει ἡ Λυγούστα ; ἔλεγεν ὁ Σα-
νούτος.

— Πάσχει, δὲν θὰ τὴν ἐπισκεφθῇτε ;

— Εὐθὺς κατόπιν, ἀφοῦ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πε-
ριμένω.

— Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχής, ὅταν σᾶς εἶδῃ.

— Δὲν θὰ τῆς ἀρνηθῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθε τις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὃν
παρετήρησεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ἐννοήσασα ὅτι οὗτος ἦτο ὁ
περιμενόμενος παρὰ τοῦ Σανούτου, ἀπεμακρόνθη μὲ βήμα-
τα βωδὰ καὶ μὴ ἡχοῦντα ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους.

Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ Μαῦρος. Εἰσῆλθε καὶ δὲν ἔβλεπεν
οὔτε πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, οὔτε πρὸς τὸν θόλον, οὔτε
πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὰ στασί-
δια ἀναζητῶν νὰ ἴδῃ ποῦ ἦταν ὁ Σανούτος. Οὗτος δὲ ὑ-
ψωσε τὴν χεῖρα ἐν τῇ σκιά, τῇ σχηματιζομένῃ ὀπίσθεν

Κ αλλιγάν, ὅστις ἀφοῦ ἤκουσε δύο τῶν μελῶν αὐτῆς ἀναπτύξαντα τὰς ἐνστάσεις τῶν, χωρὶς νὰ τοῖς ἀπαντήσῃ οὐδὲ λέξιν, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅσα εἶχον νὰ ποῦν, τοὺς ἀπέπεμψε, προσιπὼν μετὰ τῆς συνήθους εἰρωνίας του :

— Εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίες σας.

Οὐχ ἥττον εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν φορὰν ταύτην αἱ Πάτραι δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀστείθωσιν, τὸ μαχαίρι ἔφθασε σ' τὸ κόκκαλο· καὶ γενικὴ πεποίθησις ἐπικρατεῖ ὅτι ἂν ψηφισθῇ τὸ περὶ οἴνου νομοσχέδιον, θὰ ἔχωμεν ἀληθῆ ἐπανάστασιν εἰς Πάτρας.

Καὶ οὕτω ἡ εὐχὴ τοῦ **Ἀπηλπισμένου** τοῦ *Μὴ Χάρεσαι* περὶ νέου ἐσωτερικοῦ εἰκοσιένα θὰ ἐκπληρωθῇ, ἀρχομένου ἐκεῖθεν πάλιν ὅπου ὑψώθη ἡ σημαία καὶ τοῦ πρώτου Εἰκοσιένα.

Ὁ δυστυχὴς ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως δὲν παύει τέλος πυρούμενος. Ἦδη ὅλον τὸ κακὸν συνεκεντρώθη εἰς τὰ ἀποστήματα τῶν κνημῶν, ὅθεν γίνεται τακτικὴ ἀπορρόφησης ἀφθόνου πύου διὰ τοῦ γνωστοῦ μηχανήματος. Ὁ Βιενναῖος διάσημος Μπιλρότ ἐγνωμάτευσε τηλεγραφικῶς νὰ γίνῃ τομὴ· ἀλλ' ὁ ἡμέτερος χειρουργὸς κ. Ἀρεταῖος, δὲν τολμᾷ νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην. Ὅχι, διότι θεωρεῖ πλανεμένον τὸν περικλεῆ συνάδελφόν του, ἄλλα φρονεῖ ὅτι ἐκείνος ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως δὲν ἔχει ἀκριβῆ γνώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄν δὲν συμφωνῇ ὁμοῦ ὁ Ἀρεταῖος μὲ τὸν Μπιλρότ, συμφωνεῖ πληρέστατα ὁ ἐμπειρικός ἱατρὸς Ἡγούμενος τῶν Καλαμῶν ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐπιμένει νὰ γίνῃ τομὴ.

Οἱ συγγενεὶς εὐρίσκονται εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν, διότι ἐν ταῖς περιστάσεσιν οἱ ἐμπειρικοὶ παρουσιάζονται ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοί, οὐδεὶς δὲ προκειμένου περὶ ἐσχάτου κινδύνου μένει ἄθεος· ἄλλος ἐμπειρικός ἐκ Σπάρτης, Γιούπης

ὀνόματι, γράφει καὶ ξαναγράφει ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ σώσῃ τὸν Κουμουνδούρον.

Πλὴν τοῦ Ἡγούμενου καὶ τοῦ Γιούπης, ἀνεφάνη κατ' αὐτὰς καὶ ὁ ἐμπειρικός κ. Πύρλας, ὅστις λέγει καὶ ξαναλέγει καὶ αὐτὸς ὅτι : ἐγὼ τὸν κάμνω καλὰ, ἀρκεῖ νὰ διώξουν ὅλους τοὺς ἄλλους ἱατρούς. Καὶ ἂν ἐπιτύχῃ εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ὁ Πύρλας, τότε θὰ προσκληθῇ νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὴν ἐπίσης νοσοῦσαν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ θὰ πῇ : ἐγὼ τὴν κάμνω καλὰ, ἀρκεῖ νὰ διώξῃτε ὅλους τοὺς ἄλλους Καθηγητάς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ γηραιὸς πολιτικὸς φθίνει· ἐπὶ τῶν κροτάρων του ἤνοιζαν βαθεὰ κοιλώματα· αἱ παρειαὶ του διηυλακώθησαν· ἡ ῥωμαϊκὴ ἀριστοκρατικωτάτη ρίς του προξετάθη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγάλωσαν ὅσον οὐδέποτε καὶ στίλβουσιν ἀπαισίως· πυκνὴ δὲ λευκὴ γενειὰς περιστέφει τὸν πώγωνά του· εἶναι κατὰ γράμμα ἀγνώριστος.

Δὲν ἐκλονίσθη ὁμοῦς ἡ ἐπὶ τὴν ζωὴν πεποίθησις του. Ἐπιμένει καὶ καλὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Ἀμπελοκήπων· ἡ χαριτόδωτος κυρία Ρικὰκη προπαρεσκευάσκει τὰ πάντα πρὸς ὑποδοχὴν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἱατροὶ ἐπιμένουσιν ἀναβάλλοντες.

Καὶ ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ ἐγγείρισις Μπιλρότ, καὶ μετὰ τὴν ἐμπεριστατωμένην τηλεγραφικὴν εἰς αὐτὸν ἀνακοίνωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπιμείναντος διατάξαντος μάλιστα ὥστε ἡ ἐγγείρισις νὰ γίνῃ διὰ πολλῶν τομῶν καὶ πολλὰ πλῶν συριγγίων.

Μετὰ τὴν συμβουλὴν ταύτην, πᾶς διαταγμὸς ἐξέλιπεν· χθὲς δὲ τὴν 11^{ην} μεσημβρινὴν ὥραν ὁ ἐπιδέξιος.. Ἀρεταῖος ἐπεχείρησε τὴν ἐγγείρησιν, τοῦ ἀσθενοῦς μὴ θελήσαντος νὰ χλωροφορμισθῇ.

Μοναδικὸν ἔδειξε θάρρος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν

τοῦ κίονος, ἐνθα ἕστατο, καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Μαῦρον νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐδῶ εἴσθε; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Ὁμίλει σιγανώτερα, εἶπεν ὁ Σανουτός, εἶναι ἐκκλησία ἐδῶ.

— Βέβαια ἐκκλησία εἶνε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, ἀλλὰ διατὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν; μήπως διὰ νὰ προσευχηθῶ; Δὲν εἰξέυρεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ δὲν προσευχήθην ποτὲ οὐδὲ εἰς Τζαμίον;

— Δὲν βλάπτει· δὲν σὲ βιάζω νὰ προσευχηθῇς. Ἀλλὰ μὴ φωνάζῃς. Βλέπεις ὅτι σὲ ἤκουσαν. Τινὲς ἐκ τῶν καλογραιῶν ἀκούσασαι τὴν σαρκαστικὴν ἐκείνην καὶ κρυσταλλίνην φωνὴν τοῦ Μαύρου εἶχον στραφῇ στιγμαίως νὰ ἴδωσιν. Ἀλλ' ἡ ἡγουμένη ἔνευσε πρὸς τούτους ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέχωσι τὸν νοῦν εἰς τὰ γινόμενα ἐκτὸς τῆς ἀκολουθίας.

— Λοιπὸν λέγε, τί εἶναι; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Μαῦρε, Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανουτός, βλέπω ὅτι ἐπεράσατε καλὰ μὲ τὸν φίλον σου Καρτάτην.

— Διατὶ τὸ λέγεις αὐτό;

— Μοὶ φαίνεται πολὺ ζωηρός.

— Καὶ νομίζεις ὅτι εἶμαι μεθυμένος;

— Δὲν λέγω τοῦτο· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἀδειάσει φιάλας τινάς.

— Μὴ σὲ μέλει, εἶπεν ὁ Μαῦρος ψυχρῶς.

— Μὲ μέλει, διότι δὲν θέλω νὰ ναυαγήσῃ ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ σ' ἀναθέσω.

— Ἐναυάγησε ποτὲ καμμία ὑπόθεσις σου ἐξ αἰτίας μου;

— Ὅχι, ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην. Ἀλλὰ κύτταξε μὴ μεθύσουν παραπολύ, καὶ ὕστερα δὲν εἶναι διὰ τίποτε.

— Ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

— Λοιπὸν ἄκουσε

Τὴν στιγμὴν τούτην ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἱερέως, ὅστις ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγίστης βραδύτητος ἀπήγγελλε τοὺς ἐπομένους στίχους τοῦ ψαλμοῦ.

α' *Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου.*

Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια ἢ ἱατροὶ ἀναστήσουσι καὶ ἐξομολογήσονται σοι;

Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀληθείάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Μὴ γνωσθῇσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλειλεισμένη;

Καὶ γὰρ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα καὶ τὸ πρῶτ' ἡ προσευχή μου προσθάσει σε.

Ἦνα τί Κύριε, ἀπώθῃ τὴν ψυχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

Πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἔτη νεότητός μου, ὑψωθείς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.